

विचारश्चेति प्रथमं समादधानस्य प्रागननुष्ठितयोगस्य योगिनः आदितः आदौ विचारो विचाराख्यं ध्यानं विवेकाख्यं वितर्काख्यं वा उपजायतेऽधिकारभेदेन तथाहि मध्यमानां सूक्ष्मे मनः कल्पिते पीतांबरादिवि
पहेचेतसः प्रणिधानं विचारः सोऽपि द्विविधः सविचारनिर्विचारभेदात् तत्र यदा शब्दतदर्थोऽल्लेखपूर्वकं भावनाप्रवर्तते स आद्यः तदुल्लेखं विना द्वितीयः अयमेव स्थूलालंबनस्य वितर्कस्य सवितर्कनिर्वितर्काख्य
स्य द्वैविध्यप्रकारेभेदेऽधमाधिकारियोग्यः ननु विचारे वितर्क इति नामानि को भौतिको वा भूतिरेवालंबनं तस्याश्च ध्यानेन कोटभृंगवत् तत्साहचर्यमेव प्राप्य न तु कैवल्यमिति तावन्नुपायाविति चेत् सत्यं द्विविधं ध्या
नं भावनाप्रणिधानं च तत्राद्यं सिद्धं कल्पितं वा विषयमधिकृत्य प्रवर्तते न वस्तुतस्त्वमवश्यमपेक्षते द्वितीयं युक्त्या गृह्यमाणे मणौ परोपदिष्टा ज्ञाततद्रतविशेषावगतयेतदेव चक्षुःपलेन प्रणिधोयत इति प्रणिधानं वस्तु
तत्त्वविषयं तत्र यथा स्फटिकः स्वतः शुद्धः जपाकुसुमसान्निध्यात् मध्यमस्य तत्रैव रक्तः स्फटिक इत्यध्यासः अधमस्य स्फटिकांशप्रमोषेण तत्रैव पद्मरागत्वाध्यासः तत्रैव मूढतमस्य चंद्रिकायां इंद्रनीलत्वाध्यासः
एवं चिदात्मा स्वतः शुद्धो मायासान्निध्यादीशः तत्रैव ब्रह्मभावप्रमोषे सति अविद्यया सूत्रात्माध्यासः तत्रापि अविद्याप्राबल्ये सति विराडध्यासः तत्र वस्तुनिचितं प्रणिधित्सतः क्रमेण उत्तरोत्तराध्यासनिवृत्तौ
पूर्वपूर्वाध्यासोऽवतिष्ठते सर्वात्मना त्वज्ञाननिवृत्तौ स्फटिकमणिवदनुपाधिआत्मतत्त्वं प्रकाशते तत्र विचारेण मूर्त्याकारतां नीते चित्ते मूर्तेरैकैकावयवत्यागेन स्मितमात्रं पदनखचंद्रमात्रं वा भावयेत् ततस्तदपित्य
क्कागुरुक्तयुक्त्या विराजिमनोधारयेत् तत उक्तक्रमेण निर्गुणप्रतिपत्तिः तथा वितर्कालंबने स्थूलप्रतिमायां प्रणिधीयमानं चित्तं तत्त्वोपगंभवति तथाहि प्रतिमाया विराडूपे चेतने पुंसि स्थाणुवदध्यस्तत्वेनाचे

विचारश्च विवेकश्च वितर्कश्चोपजायते ॥ मुनेः समादधानस्य प्रथमं ध्यानमादितः ॥ १५ ॥

तनतांगतायास्तत्त्वं चैतन्यमेव तद्यथा तीव्राभिनिवेशेन निरीक्ष्यमाणं शुक्तिरजतं तिरोधीयते शुक्तिश्च प्रकाशते एवमीश्वरत्वेन चित्यमानायाः मूर्तेर्जडत्वं तिरोधीयते चैतन्यं चाविर्भवति अतएव बाणादयः
स्वाराध्यैः शिवादिभिः सह व्यवहरंतीति बहुलमुपाख्यायते तथा चेतनमूर्तेरपि तत्त्वं विश्वरूपमेव तन्निरीक्षणे तदेव विश्वरूपमाविर्भवति यदपश्यद्यशोदाकृष्णमुखेयच्चार्जुनः कृष्णशरीरे तदिदं वितर्कजं प्रत्यक्षं
प्रकृत्योक्तं योगभाष्ये तत्परंप्रत्यक्षं तच्च श्रुतानुमानयोर्बाजमिति तथानिर्विचारपरिपाके पिसावर्द्धयं सूत्रितं निर्विचारवैशारद्येऽध्यात्मप्रसादः क्रतं भरातत्र प्रज्ञेत्यादिना ततः पुनरुक्तक्रमेण निर्गुणप्रतिपत्तिः तत्र यदा
देहविस्मरणेन बाह्यमूर्त्याकारं चेतः सर्वात्मना भवति तदास्य भृंगो भूतस्य कीटस्य कीटभाव इवास्य जीवभावो निवर्तते केवलमूर्त्याकारो भवति सेयं महाविदेहानामधारणायां प्रकृत्यसूत्रितं बहिरकल्पितावृत्ति
महाविदेहातत्संयमात्प्रकाशावरणक्षय इति उक्तौ विचारवितर्कौ व्यक्तालंबनौ मध्यमाधमयोग्यौ अव्यक्तालंबनाविपद्मोऽसां नंदसां स्मितौ उत्तमात्युत्तमयोग्यौ तत्र गुरुक्तयुक्त्याऽव्यक्ते चित्तं धारयतो त्यंतं देहवि
स्मरणे सति अहमेवेदं सर्वोऽस्मीति श्रुतिप्रसिद्धाः सार्वाम्यसार्वकाम्यादय ईश्वरगुणा उपतिष्ठन्ते उत्तमस्य सोयं सानंदः तेषां प्रविलापनेनास्मितामात्रमवशिष्यते सोयं सास्मितः सत्त्वपुरुषान्यताख्यातिसंज्ञोत्पद्यमं
थिभेदोत्र विवेकशब्देनोच्यते सचात्युत्तमस्य परवैराग्यवतो नष्टाशेषभोगवासनस्य ऐश्वर्याविर्भावं विनापि भवतीति मुख्यः सानंदस्याप्यत्रैवांतर्भावं विवक्षित्वा त्रितयमेवोक्तं विचारश्च विवेकश्च वितर्कश्चेति तदेतद
व्यक्तमालंबनं निद्रादौ जागरस्याति यो भाव उपजायते तं भावं भावयन् प्राज्ञः सुखमक्षय्यमश्रुत इति शास्त्रे स्पष्टमुक्तमपि गुरूपदेशं विना दुर्गमं क्लेशसाध्यं च देहाभिमानवतां यथोक्तं क्लेशोधिकतरस्तेषामव्यक्तासक्त
चेतसां मिति एतेन प्राणालंबनागतिर्व्यक्ताव्यक्तोभयालंबनाज्ञेया एतासु च तत्त्वपियोगविधासु वितर्कस्थूलसूक्ष्मकारणचैतन्यैरनुगतः विचारः सूक्ष्मकारणचैतन्यैस्त्रिभिरेव विवेकः कारणचैतन्याभ्यामेव नि
र्बाजस्तु कैवल्यरूपः फलभूत इति साधनरूपेष्वेव न गणित इत्यलं पल्लुवितेन ॥ १५ ॥